

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

Ελληνικό Μυθιστόριο

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΘΟΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

— "Ω, όχι δά. "Εχει πειά καταλάθει πώς δέν μπορούμε νά ζήσουμε μαζύ. Τὸν προλαβάνων μάλιστα φεύγοντας.

— Τί θές νά πής, Φλώρα;

— Θέλω νά πώ πώς δέν προλάβω νά φύγω, θά με διώξη δένδιος.

— Θά σέ διώξη!

— Άσφαλως. Γι' αύτό είμαι βέθαη. 'Απόδειξις τό διτι λείπει από το σπίτι, τό διτι διδιάφορης γιά την άρρωστεια μου. Περιμένει νά γίνω καλά, γιά νά μ' έκδικηθη.

— Είνε τρομερό.. τρομερό!

— Ναι, μαμά, και γι' αύτό δέν χρειάζονται δισταγμοί. Πρέπει νά φύγω μπό δώ μέσα.

— Τό είπες αύτό στό Λέανδρο;

— Οχι, άλλά θά το δώ.

— Και θά συμφωνήσει μαζύ σου;

— Βεθαίως. Ξέρει καλά τὸν πατέρα του. 'Εες, άλλου κι' δένδιος δένανδρος μενεί έδω πρός χάριν μου. Μόλις φύγω έγώ, θά φύγη κι' αντίσ.

— Ή μητέρα μου έσκυψε τό κεφάλι της. Ήταν καταλυπημένη.

— Θές μου! είπε τέλος. Φωθούμαι πώς δόλιος μας, συνέπειας για δλούς μας.

— Τό έξωρα μαμά. Μά, πέμου: Τι θές νά κάμω; Θές νά πεθώνα;

— Οχι, πάδι μου. 'Αρκετά υπόφερες ώς τώρα. 'Ο θεδς είνε μεγάλος κι' έλπιζω πώς θά μάς λυπηθή.....

(Α' ΤΟ 'Ημερελέγιο τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

Σ Υ Ν Ε Χ Ε Ι Α — Βρίσκομαι στό σπίτι τῆς μητέρας μου.

Κάτι τό τρομακτικό συνέθη. Κάτι που δέν τό περίμενα..

Τά γεγονότα με πρόλαβαν.

— Ο· Αρτέμης μέ συνέτριψε. Κρατάει τώρα έναν τρομερὸν αύτον στά χέρια του, έναντιον μου κι' έναντιον τού Λεανδρού. Θέε μου, πώς με τιμώρησες έτσι!...

Καθόμαστε μέτο τό Λέανδρο και μιλούσαμε. Προσπαθούσα νά τὸν πείσω δτι δέν έπρεπε νά μείνω περισσότερο στό σπίτι τοῦ πατέρα του.

— Ο Λέανδρος είχε δάντιρρησι.

— Δέν πρέπει νά φύγετε, μού είπε. Αύτον είνε κακό, είναι μιά μεγάλη σπειρούσκεψιά, ένα μέρους σου, Φλώρα. Νά φύγης; Νά τὸν άφησης έλευθερο νά οᾶς καταστρέψῃ; "Οχι, άλλα. Πρέπει νά μείνης έδω.

Χαυπίλωσε δξαφία τή φωνή του και συνέθησε:

— Κι' έμένα, Φλώρα; Δέν με σκέπτεσαι έμένα;

— Έγιναν κατακόκκινη.

— Ξέρεις καλά, Λέανδρε, τοῦ είπα, δτι διαρκῶν δένεισα σκέπτομαι, δτι σύ είσαι σήμερα, μέσα στη μεγάλη μου δυστυχία, ή μόνη μου παρηγοριά.

— Σ' εύχαριστῶ, Φλώρα! Άλλα μή φύγης.. Θέλω νά σέ βλέπω διαρκῶς, νά σε νοιώθω κοντά μου... Είσαι άλη μου ή ζωή, ή μόνη μου επιτυχία. Είσαι ί, χαρά τῆς ζωής μου, Φλώρα!..

— Επήρα τό χέρι του, βαθειά συγκινημένη, καὶ τοῦ τό χάιδεψα.

— Ο Λέανδρος γονάτισε μπρός μου.

— Η φωνή του έτρεμε, είχε δια σπατάρισμα, σάν τίς φτερούγες, σάν τοῦ πληγωμένου πουλιού.

— Φλώρα, άγαπη μου, σέ λατρεύω!.. Μείνε κοντά μου, σέ λεπτεύω... Κανένας δέν θα τολμήση νά ο' ένοχληση, άγαπη μου... Σ' άγαπω, Φλώρα!.. Σ' άγαπω σάν τρελάδος!...

Είχε καρφώσει, καθώς μού μιλούσε, τό μάτια του στα μάτια μου.

Τό βλέμμα του ήταν γλυκό και παραπονεμένο..

Καὶ δέν μπόρεσα νά συγκρατηθῶ πειά.

— Ήπιλωσα τά χέρια μου, έφειξα τό κεφάλι του άναμέσα στίς πολλάμες μου καὶ σκύνθοντας τόν φίλησα στά μάτια...

Τήν ήσαι στηγή άνοιξε απόπομα ή πόρτα και πρόσθε μπρός μας ή 'Αρτέμης!...

Τό τί αισθοτήκα, βλέποντάς τον έτσι ξαφνικά, σέ περιστασια, δέν περιγράφεται. Επάγωασ. Τέλια μάτια μου θόλωσαν.

Γέ βλέμμα τοῦ 'ουζύγου μου ήταν καρφωμένο άπάνω μας, σύριο, άπειλητικό, βλέμμα σασταν, βλέμμα θηρίου άνημερου.

Σ' ή μορφή του ήταν ζωγραφισμένη μάκα προμερά σύριο χαρά. Ή 'ικανοποίησις τοῦ άγριμου, πού τοιμάζε νά κατασπάραξη τό θύμα του.

Θέλησα νά σηκωθώ δρήθη, μά δέν τό κατώρθωσα. Τά γόνατά μου λύγισαν, δλας γύρα μου δρήξαν νά στριφογυρίζουν, σάν νά χαλούσε δό κόμος, σάν νάχε χάσει ή γη τό δρόμο της τόν κανονικό, μέσα στό διπέιρο και νά κατρακυλούσε στό χάσι!...

Θέλησα νά κρατήθη κάπως, όλλα δέν πρόβρασα. Τό πάτωμα ύποκρώρησε κάτω άπό τά πόδια μου καὶ σωριάστηκα κάτω άνασισθητη...

— Οταν ουιήρθα, ήταν νύχτα βαθειά.

Βρίσκομεν μισόγυμνη στό κρεβάτι μου.

Κινείς ήγια μου...

Θιμήθηκα τί συνέθη κι' ή καρδιά μου δρήξισε νά χτυπά δυνατά.

Τί άπεγινε δραγε;

Ποδ δήτα δέ Λέανδρος;

Ποιός μ' είχε πέσει στό κρεβάτι μου, ποιός μ' είχε γδύσει;

— Ήμουν μόνη στό σπίτι τάχα, στή διάθεσα τοῦ 'Αρτέμη; Θιμήθηκα δτι ο' ένα συρτάρι τής τους απολέτας τοῦ δωματίου αύτοῦ ύπηρχε ένα παληόδυστηματος πιστόλι γεμάτο. Νά βρισκόταν άδομη έκει;

Σηκώθηκα σιγά-σιγά, πλησίασα κι' άνοιξα δθρυβάσα τό συρτάρι. Τό πιστόλι ήταν έκει. «Ενας στεναγμός διακουφύωσες άλλαφρωσε τό στήθος μου. Πήρα τό πόδι μου στην πάνηκη τρομερά βαρύ, άστηκατο.. Τό χέρι μου έπρεμε.. Μά τί έσημανε: "Επρεπε νά κάμω κουράριο."! Ήσως νά έκινθνευε σοθαρώς κι' αύτη τή φράτα..

Μέ τό πιστόλι στό χέρι, προχώρησα στό διάδρομο, έτσι μισόγυμνη καθώς ήμουν.

— Απόλυτη ήσυχια έπικρατούσε στό σπίτι μιά ήσυχια πού μέ τρόμαζε, πούκε στήν καρδιά μου νά σφίγγεται..

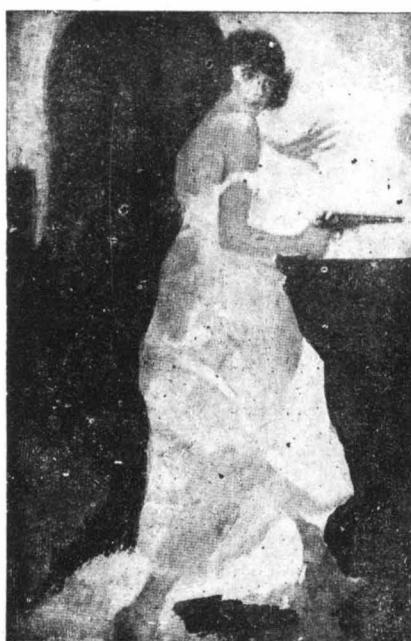
Στή μέση τοῦ διαδρόμου στάθηκα στην πλαγιάραστηκα.

Σιωπή οιωπή βαθειά, λές καὶ τό σπίτι ήταν έρημο κι' άσκατοκητο.

Ξαναπροχώρησα άποφασισμένη γιά δλα. "Αν δ' 'Αρτέμης πρόβαλε μπρός μου, θά τὸν κρατούσα σ' δπόστασαι στό θάβηγανα καὶ θά έθγανα έτσι γυμνή στοὺς δρόμους.

— Αξανεις σκόντασμα κάπως.

— Ήταν ένα τραπέζι στήν γωνιά

Μέ τό πιστόλι στό χέρι, προχώρησα στό διάδρομο, έτσι μισόγυμνη καθώς ήμουν...

τοῦ διαδρόμου, μὲν μιὰ γλάστρα δάπάνω.
Ή γλάστρα ἔπεισε κάτω κι' ἔσπασε, κάνοντας ἔναν κρότο δυνατό.

Λαχτάριστα!...

Κι' ἀπάνω στὴ λαχτάρα μου αὐτή, εἰδα νά προθάλη ἔσφινικά μπρός μου μιὰ σκιά. Δέν εἶχα καιρό νά δῶ καλύτερα. "Ημούν ἔσφινικάνεν. "Ετρεμέης!" σκέφτηκα.

Καὶ χώρις νά ξέρω τί κάνω, σήκωσα τὸ πιστόλι καὶ τράβηξα τὸν σκανδάλη.

"Ενας ἔηρος κρότος ἀκούστηκε.

Τὸ πιστόλι δὲν εἶχε πάρει φωτιά.

Καὶ συγχρόνως μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ἀντήχησε στ' αὐτιά μου:

—Φλώρα!...

—Ήταν δὲν Λέανδρος!

Τὸ πιστόλι μεσύψυγε ἀπ' τὰ χειριά κι' ἔπεισε στὸ πάτωμα.

—Φλώρα!... φώναξε δὲν Λέανδρος, μὲ φωνὴ πούτρεμε.

—Λέανδρε!...

—Εσύ!... Εσύ!...

Δέν εἶχε τὴ δύναμι νά τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Μά κι' ἔγω δέν ήμουν σὲ καλύτερη κατάστασι.

Είχα παγώσει.

Νόμιζα πώς ή καρδιά μου σταυράπτησε.

—Τί ήθελες νά κάψης, Φλώρα; μὲ σώνησε τέλος δὲν Λέανδρος.

Τί ήθελε νά κάψη;

Μά μήπως ήξερα πειά; Μήπως ήμουν σὲ θέσι νά σκεφθῶ καὶ νά μιλήσω;

—Έτρειςα δλόσωμη.

Ή γλώσσα μου μπερδεύοτανε. Κρατήσκα στὸν τοίχο, για νά μη σωριστῶ στὸ πάτωμα.

Νόμιζα πώς θά τρελλαθῶ πειά, υπέρτερα ἀπὸ τὸς έσφινικά, τόσα μαρτύρια.

Ο Λέανδρος κατάλαβε σὲ τὶς κατάστασις βρισκόμουν. Κι' ἀντὶ νά μοῦ ζητάη ἐξηγήσεις, μὲ βοήθησε νά ξανθυγίσω στὸ δωμάτιο μου. Μ' ἔβαλε νά πλαγιάσω στὸ κρεβάτι, μά δὲν θέλησα. Προτίμησα νά καθήσω σὲ μιὰ πλυθρόνα.

Ο Λέανδρος πήρε μιὰ καρέκλα καὶ κάθησε κοντά μου.

Δέν μιλούσε.

Μέ κυττόδεσ στὰ μάτια, γεμάτος ἀγωνία.

Περίμενε νό συνέρθω.

Είχε παρεξηγήσει αὐτὸ ποὺ συνέθη. Νόμισε πώς θέλησα νά τὸν σκοτώσω. Νά τὸν σκοτώσω!.. Τὸ Λέανδρο;.. Θέσε μου!.. Θέσε μου!..

Απὸ τὴν ἀγωνίαδη ἔκφρασι τοῦ προσώπου του κατάλαβα, έμαντεψα τὶς σκέψεις του. "Η καρδιά μου γέμισε πίκρα καὶ ἀπελπίσια. Τόσο πολὺ ιοπόλι μὲ παρεξηγούσε! Τόσο δέν μπούσε νά καταλάβῃ!..

Ή ταρσήγη μου λιγόστεψε λιγο.

Θέλησα νά μιλήσω.

Μά τὸ στόμα μου ἤταν στεγνό, ή γλώσσα μου κατάξερη... Ιδρότας ἔτρεχε στὸ μέτωπό μου.

—Νέρο! τραυλίσα.

Ο Λέανδρος σηκώθηκε διμέσως καὶ μούφερε ἔνα ποτῆρι νερό.

Τὸ έπια δλο, σάν νά εἶχα μέσα μου τὶς φλόγες τῆς Κολάσεως. Εσκούπισα τὸν ίδρωτα, πούτρεχε ἀφθονος στὸ μέτωπο μου καὶ μὲ τύφλωνες καὶ στύλωσα τὸ θέλμα μου πάνω στὸ Λέανδρο.

Τὸ ποτῶχο παιδί!..

Μέ κύτταξε μ' ἀγωνία, ποὺ δέν περιγράφεται.

Κρεμόταν ἀπὸ τὰ χειλή μου.

—Μήλησε μου, Φλώρα, μοῦ εἴπε σιγά, πολὺ σιγά, σάν νά φοβάνται τὴν ίδια του τὴ φωνή. Γιατὶ;.. Γιατὶ;..

Τὰ μάτια μου βούρκωσαν.

Άναστενάδα καὶ πήρα τὸ χέρι του στὰ χειρά μου.

—Γιατὶ, Φλώρα; μοῦ ξανάπτε, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε.

Κι' ἀποτελείσωσε διμέσως τὴ

φράσι του:

—Θέλησες νά μέ σκοτώσης; Γιατὶ; Τί σούφταξα; Φταίω ἐγώ λοιπόν γιά δὲ συμβαίνει;

Σ' όλην περίσσαι σάθι θύμουνα.

Μά δὲ Λέανδρος δέν ἤταν κακός. "Ήταν ἔνα παιδί.. Ήταν τόσο σθόνως!"

—Παιδί!.. Εἰσαι παιδί! τοῦ εἶπα σιγά, ψιθυριστά.

—Γιατὶ, Φλώρα; Γιατὶ μοῦ τὸ λέας αὐτό;

—Νόμισες πώς ήθελα νά σέ σκοτώσω; 'Εσένα, Λέανδρε, έσένα, σγάπτη μου;

—Όχι λοιπόν: "Όχι; Τότε;.. Τότε;..

· Ανυπομονούσε. Κάθε λέξι πού τούλεγα, τοῦ χάριζε ζωή, δύναμι, θάρρος.

—"Α, Λέανδρε.. Λέανδρε, δγαπτημένε μου! Τόση λίγη ἐμπιστούντης έγεις σέ μενα;

—Σ' αδίκησα, Φλώρα! Κι' σημασ...
—Τί;

—"Αν τὸ πιστόλι ἐκπυρσοκροτοῦσε, θά ήμουν νεκρός τώρα...
—Νεκρός!.. Εσύ;.. Εσύ;.. Χρυσάφι μου;..

Τὸ σγκάλισα παράφορα, ἀπελπισμένα κι' ἄρχισα νά τὸν φίλῳ, νά τὸν φίλῳ, τραυλίζοντας:

—"Εσύ νεκρός, Λέανδρε.. Εσύ νεκρός καὶ μάλιστα εἶδε αἰτίας μου, ἀπὸ τὸ χέρι μου!.. "Ω, θεέ μου, θεέ μου!..

· Ο Λέανδρος σάρχισε ν' ἀντιλαμβάνεται πώς κάπτοι λάθος, καποια τραγικὴ παρεξήγησης είχε συμβεῖ.

—Σὲ παρεξήγησα, Φλώρα! φώναξε. Ναι, ναι, σὲ παρεξήγησα. Τώρα τὸ καταλαβαίνω. Συχώρεσε με, συχώρεσε με, δγαπτημένη μου...

Χάιδεια τὰ μαλλιά του καὶ Σὲν τὸν δῆψας ν' ἀγωνιστεῖ περισσότερο. Τοῦ ἔξηγησα καταλεπτῶς τὶ είχε συμβεῖ:

—Συνήρθε ξαφνικά, Λέανδρε. Γύρω μου σκοτάδι καὶ σιωπή. Φοβήθηκα. Θυμήθηκα τί συνέβη καὶ ἔφριξα. Νόμισα πώς δέν βρίσκεσαι σπίτι. Πώς είμαι μόνη στὰ χέρια του πατέρας σου. "Η σκέψη αὐτή μ' ἔκανε διω-κάτω. "Εξαλη, τρελλή ἀπὸ φόβο, σηκώθηκα ἐπάνω. "Ηέρερ πώς σὲ ένα συρτάρι τῆς τουαλέτας βρισκόταν ἔνα παληὸ πιστόλι γεμάτο. "Ανοίξα τὸ συρτάρι καὶ τὸ πήρα "Ημουν ἀποφασιμένη νά κάμω κακό, ἀν τολμούσε νά παρουσιαστή προστάσι μου μὲ κακές διαθέσεις δὲ Αρτέμιδας. Νά βγω στὸ δρόμο έτσι μισόγυνην...

—Συγνώμην, Φλώρα! μοῦ είπε δέν Λέανδρος.

Μόλις τώρα είχε ἀντιληφθῇ κι' αυτός τὴν κατάστασι μου.

Σηκώθηκε καὶ μούδωσε νά ρίξω κάτι στοὺς ώμους μου.

Τὸν εύχαριστος καὶ συνέχισα:

—Βγήκα στὸ διάδρομο, κι' δφουγκράστηκα. Τὸ σπίτι φαινόταν έρημο, Κι' δύμας φοβόδημον. "Η ήμαχη αὐτή μὲ τρόμαζε περισσότερο. Ήστάσιο προχώρωσε ἐμπρός, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Τί δάκνα; Θά ἐγκλιματούσα; "Ω, θεέ μου, δέν ήξερα πού βρισκόμουν!.. Στη γνωσια τοῦ διαδρόμου σκόνταψε πάνω στὸ τραπέζικο. "Η γλάστρα πού ἤταν πάνω σ' αὐτὸ πόστησε πιό πολύ. Κι' ἀπάνω στὸ έσφινικά μου αὐτὸ παρουσιάστηκες σύ...

—Δέν με γνώρισε, Φλώρα;

—Θεέ μου, οχι! "Ήταν σκοτάδι. "Ημουν ξαλισμένη, άναστατη. Νόμισα πώς δέν ήταν δὲ Αρτέμης. Καὶ μήν ξέροντας τί κανω— τρέμια τώρα καὶ πού τὸ σκέπτομαι μόνον—μήν ξέροντας τί κάνω, πρότεινα τὸ πιστόλι καὶ τραβήσα τὴν σκανδάλη...

Σάπωσα...

Τώρα πειά καταλάβαινα τί τρέλλασταί μεγάλη τρέλλα είχα κάνει.

—Θεέ μου.. Θεέ μου!.. τραύλισα. "Άν τὸ πιστόλι ἐπαίρωνε φωτιά, θά ήμουν τώρα νεκρός, δγαπτημένε μου!...

(Ακολουθεῖ)

Τὸν περιμένω στὸ φρεσβάτι, δοῦ νά περάσῃ...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ, ΤΟ ΑΦΘΑΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»

Ίνδοι, θηρία, κυνηγοί, δραματικές περιπτέτεις, έρωτες, μίση, ήρωισμοί, τραγωδίες τῆς ζουγκλας καὶ τῆς έρημου, κλπ. κλπ.